

HỒI 448

Lão Tương Giao Tâm

Ra tay tấn công đầu tiên là song quyền của Lý Tử Thông và Vong Hình Phiến của Bùi Tịch, hai đại cao thủ liên thủ xuất kích, uy lực quả thật ghê gớm, xông vào từ cửa chính và cửa sổ phía nam, kinh khí từ xa đã khóa chặt lấy Từ Tử Lăng.

Nếu như chưa hấp thụ nguyên tinh được từ Tà đế Xá lợi thì Từ Tử Lăng chỉ còn cách phá mái ngói phóng thẳng lên trên, tuy nhiên nếu làm vậy thì sẽ hợp với ý đồ của địch nhân.

Từ Tử Lăng không thể không mạo hiểm cô đơn tác chiến, nhằm khiến cho địch nhân nghĩ bọn Cao Chiếm Đạo đã chạy về Quan Quân.

Chỉ có như vậy thì mới khiến địch nhân đuổi sai hướng, nhưng hay nhất là ép cho tên côn trùng Trần Thúc phải nói láo cho già.

Từ Tử Lăng cười nhạt, hai tay đặt lên bàn tròn. Chiếc bàn lập tức bay lên, đụng vào những chiếc ghế ở gần đó bay tán loạn tứ phía, rồi bắn thẳng về phía Lý Thần Thông ở phía cửa chính xông vào.

Gã tung mình, mũi chân điểm lên mặt bàn, vung song chưởng nghênh đón song quyền của Lý Thần Thông.

Những chiếc ghế đang bay lơ lửng bị kinh lực đánh tan tành thành những mẩu nhỏ, bắn vào bọn Bùi Tịch cùng những người khác lao vào tiếp ứng, khiến cho bọn chúng không cách nào liên thủ được với Lý Thần Thông.

Từ Tử Lăng cảm nhận được chủ lực của địch nhân đang nấp trên mái nhà, cho dù gã có thoát ra theo lối cửa chính hay cửa sổ đều bị bọn chúng từ trên cao thấy rõ mà bố trí công kích, hơn nữa, bên ngoài còn có tiền thủ đã phong tỏa hết các lối đi, có thể dễ dàng vây chặt lấy gã.

Lúc mới đến đây thì gã đã dụng tâm quan sát rõ tình thế xung quanh, cửa lớn nội sảnh mở ra một hành lang dài thông thẳng tới đại sảnh chính phía trước, bên ngoài đại sảnh là

một cái sân rộng có tường bao bọc rồi mới đến đường cái. Chỉ cần ra được đến đường cái thì cơ hội đào tẩu sẽ cao hơn rất nhiều.

Bình thường, Lý Thần Thông tuyệt không e ngại song chưởng của Từ Tử Lăng, bất kể thế nào lão cũng có thể đánh lui gã trở lại. Nhưng giờ cho dù lão biết võ công có cao cường cũng không dám tiếp lấy hai chưởng này vừa đối phó với chiếc bay đang xoay tròn bay đến. Lão đành phải tung người tránh qua một bên rồi quát lớn: “Hắn muốn chạy ra ngoài cửa chính!”

“Ầm!”

Cái bàn không bay lọt ra ngoài được, đánh trúng vào khung cửa làm cho cả cửa và tường đổ ầm xuống.

Từ Tử Lăng như chim sổ lồng, trước tiên phóng mình nhảy lên mặt bàn, thân người so với mặt bàn tạo thành một góc ba mươi độ, điểm chân mạnh một cái, cả người liền vọt ra ngoài như viên pháo. Bên ngoài địch nhân đao kiếm múa loạn xạ, tuy đoán được gã sẽ bay ra nhưng do tốc độ quá nhanh nên đều chém hụt, ngay cả chéo áo của gã cũng không chạm tới được.

Từ Tử Lăng tiến vào đại sảnh, chẳng thấy bóng người, hiển nhiên bọn địch nhân đã xua hết người để giăng bẫy bắt gã.

Ở phía cổng là Sài Thiệu dẫn đầu hơn mười người đang đứng chờ sẵn, Từ Tử Lăng từ mặt đất bắn người qua một bên rồi phá cửa sổ bên hông mà bay ra ngoài, rơi xuống khoảng trống giữa đài sảnh và tường bao quanh nhà.

Cung tên bắn veo veo.

Ở đầu tường có hơn mười tên cung thủ đồng thời bắn ra, mũi tên xé gió lao đến.

Từ Tử Lăng biết mình làm loạn trận thế của địch nhân, nên mấy mũi tên kia chẳng làm gã bận tâm, ngược lại gã còn nhân lúc bọn chúng lấp tên mà hít một hơi điều tức.

Mũi chân điểm xuống đất, tung mình bay lên cao.

Quan sát chung quanh, chỉ thấy Bàn Ngọc và Đoàn Chí Huyền dẫn hơn hai mươi người đuổi đến. Lý Thần Thông và Bùi Tịch chắc mới đuổi tới đại sảnh đường, vẫn chưa thấy bóng dáng ở đâu. Lúc này không đi thì còn đợi đến khi nào.

Gã lẳng không hoán khí, tung mình lạng sang một bên ngay trên độ cao khoảng mười trượng, né được đợt tên thứ hai của địch bắn đến, lướt qua bờ tường đầy địch nhân rồi đáp xuống giữa đường.

Gã lại điểm chân xuống đất rồi lại bay lên mái nhà đối diện rồi biến mất như một làn khói.

oOo

Bởi vì Trương Trấn Châu ở Yến Sư muốn quay về cũng mất thời gian nên Khấu Trọng được an bài ở một tiểu viện tại thành nam để nghỉ ngơi.

Vương Thế Sung vốn định giữ gã ở tại Hoàng cung nhưng Khấu Trọng từ chối, lại cự tuyệt luôn người hầu hạ được phái đến.

Đợi cho Lang Phụng bỏ đi thì gã liền chui ngay vào giường làm một giấc, chỉ tỉnh dậy khi nghe tiếng gõ cửa, lúc ấy đã là hoàng hôn.

Người đến chính là lão bằng hữu Dương Công Khanh, lâu ngày gặp lại, hai người vui vẻ vô cùng.

Dương Công Khanh không đem theo tùy tùng, sau khi ngồi xuống thì hỏi: "Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim sao đi rồi không về? Thiếu soái nếu không tiện nói thật thì cũng không sao đâu."

Khấu Trọng cười khỏ: "Thánh thượng đem cả chuyện này đổ lên đầu ta sao?"

Dương Công Khanh nói: "Việc này cũng kỳ quái, ta trước mặt Thánh thượng đã nhắc đến bọn họ hai lần nhưng người không hề quan tâm đến, tựa hồ không muốn truy cứu vậy!"

Khấu Trọng nói: "Cái đó gọi là có tật giật mình."

Sau đó kể đầu đuôi vì sao Vương Thế Sung lại mượn tay Tống Kim Cương để hại chết hai người và Đột Lợi, giải thích xong liền cười nói: "Ta và Tiểu Lãng đều là mục tiêu gia hại của Thánh thượng, may mà bọn ta kịp thời hiểu ra nên đã hóa giải được độc kế của lão, nếu không Đột Lợi chỉ sợ vĩnh viễn không quay về quê hương được nữa."

Dương Công Khanh nắm chặt tay than: "Trình Giảo Kim và Tần Thúc Bảo đều là mãnh tướng từng kinh qua trăm trận, chỉ là tính tình thẳng thắn, không thích nịnh nọt Thái tử,

trong việc bố trí chiến lược lại trái ý với Thái tử, đương nhiên là không được Thái tử và Thánh thượng ưa thích. Nhưng mà nhân tài khó kiếm, dù thế nào cũng không thể vì những chuyện tranh giành nhỏ nhặt đó mà âm mưu hãm hại. Ôi, đối với loại chủ nhân thế này, có ai mà không thất vọng chán chường chứ."

Khấu Trọng giật mình kinh hãi: "Thất vọng thì mặc thất vọng, hiện tại đại chiến đã đến gần, Dương công cần phải cố gắng chống đỡ đại cục, nếu không thì Lạc Dương nguy mất."

Dương Công Khanh ngưng thần quan sát gã hồi lâu rồi trầm giọng: "Ngài có biết Trình Giảo Kim và Tần Thúc Bảo được Lý Tịnh dẫn tiến đã đầu hàng Lý Thế Dân rồi không?"

Khấu Trọng kêu lên thất thanh: "Cái gì?"

Dương Công Khanh lắc đầu: "Ta đôi lúc thật không hiểu, ngài giúp Vương Thế Sung đánh bại Lý Thế Dân thì có lợi gì cho ngài cơ chứ?"

Khấu Trọng nghiêm mặt đáp: "Trước tiên, người ta sợ chính là Lý Thế Dân chứ không phải Vương Thế Sung, thứ nhì, ta phải tranh thủ một chút thời gian yên tĩnh để thành lập Thiếu Soái quân. Ngài nghĩ là ta không biết con người của Vương Thế Sung là thế nào sao?"

Dương Công Khanh do dự hồi lâu rồi hạ giọng nói: "Thiếu soái có muốn thu dụng lão phu hay không?"

Khấu Trọng giật bắn mình, khẽ đáp lại: "Đây không phải là chuyện đùa. Nhưng tại tình thế hiện giờ, người mà Dương công lựa chọn để theo về phải là Lý Thế Dân hay Đâu Kiến Đức, sao lại đến phiên Khấu Trọng thấp kém này chứ?"

Dương Công Khanh phá lên cười sáng khoái: "Thiếu soái quá khiêm tốn rồi, ta nhìn khắp thiên hạ thì chỉ có Khấu Thiếu soái ngài có đủ sức để tranh cao thấp với Lý Thế Dân thôi, nhớ chuyện Dương Công Khanh ta khởi nghĩa ở Hàm Đan làm đại nghiệp mười năm, tung hoành ngang dọc, có nhân vật nào mà chưa gặp qua, thế mà chưa từng thấy ai có tiền đồ xán lạn như Khấu Trọng ngài, ngài tuy là kẻ lăm mưu nhiều kế, nhưng luôn luôn giữ lòng trung thực đối đãi với người khác, được ra sức cho ngài vốn đã là lạc thú của đời người rồi."

Khấu Trọng nghe khen đến đỏ cả mặt, cười khố: "Lời khen của Dương công khiến tiểu tử thật hổ thẹn không dám nhận. Ta đương nhiên hy vọng có thể cùng sát cánh với Dương công trên sa trường, chỉ là tình thế trước mắt đối với ta vô cùng bất lợi, thật không muốn Dương công phải theo ta chịu khổ mà thôi."

Dương Công Khanh cười nhẹ: “Đã như vậy sao Thiệu soái lại không giải tán Thiệu Soái quân, khi đó vừa vui vẻ thoải mái, tiêu điều tự tại, không phải lo lắng gì hết?”

Khấu Trọng mắt hồ lóe sáng, trầm giọng: “Ta từ khi xuất đạo đã sớm quen với việc không ngừng vùng vẫy để cầu sống sót, đấu tranh với bọn cường quyền là chuyện bình thường như hít thở khí trời vậy. Chỉ khi gặp chuyện tưởng chừng như không thể thành công, thế mà đến cuối cùng ta và Tử Lăng cũng nhất nhất vượt qua, ta mới có thể cảm thấy được lạc thú từ bên trong cảm giác đau khổ. Lần này đến Trường An, càng làm ta càng nhận thấy bọn cao môn đại tộc bên trong toàn bộ đều là thối nát, chẳng có tư cách đem lại niềm tin và hạnh phúc bình an cho nhân dân. Cứ trông bọn Lý Uyên, Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát, thì ai cũng hiểu rõ cảm nhận của ta. Trong Lý phiệt chỉ có Lý Thế Dân đáng là giống người thôi.”

Dương Công Khanh vỗ tay khen: “Nói hay lắm! Dương Công Khanh ta từng bị Lý Kiến Thành hại đến người chết nhà tan, chỉ một thân một mình, chẳng hề liên lụy đến ai cả, muốn làm gì cũng chẳng phải cố kỵ gì.”

Khấu Trọng giật mình: “Lý Kiến Thành đã hại Dương công người chết nhà tan sao?”

Dương Công Khanh bình tĩnh đáp: “Chuyện cũ đừng nhắc lại nữa, chỉ muốn hỏi Thiệu soái có muốn tiếp nhận đề nghị của lão phu không?”

Khấu Trọng giơ tay ra, nghiêm mặt nói: “Không ngờ Dương công lại coi trọng Khấu Trọng ta như thế, Khấu Trọng chỉ biết cảm kích và vui mừng thôi.”

Dương Công Khanh nắm chặt lấy tay gã, song mục lấp lánh thần quang: “Chuyện này ta suy nghĩ đã lâu, không phải là bốc đồng nhất thời, Thiệu soái về sau muốn lão tướng làm thế nào?”

Khấu Trọng nói: “Chuyện gấp gáp trước mắt là mượn lực lượng Vương Thế Sung đối kháng với quân Đường, dưới trướng Dương công có bao nhiêu người có thể dùng được vậy?”

Dương Công Khanh nói: “Thủ hạ binh tướng của ta đã bị Vương Thế Sung tước đoạt khá nhiều, tổng cộng chưa tới năm ngàn người, nhưng đều là quân tinh nhuệ thân tín đã theo ta nhiều năm, hoàn toàn không nghi ngờ gì về sự trung thành của họ cả.”

Khấu Trọng nói: “Chuyện này chỉ có hai người bọn ta trong lòng hiểu rõ, chẳng cần nói ra làm gì, Dương công phải cẩn thận đừng để lộ ra, để tránh Vương Thế Sung đem lòng nghi ngờ.”

Dương Công Khanh lại nắm chặt lấy tay gã, rồi buông tay gật đầu: "Thiếu soái xin cứ yên tâm, lão phu biết cách xử sự mà."

Lại than: "Thiếu soái nắm chắc bao nhiêu phần có thể giữ được Lạc Dương?"

Khấu Trọng cười khở: "Vốn chắc được một hai thành, hiện giờ nửa phần cũng không có."

Dương Công Khanh ngạc nhiên: "Sao lại nói như vậy?"

Khấu Trọng chăm chăm nhìn lão rồi than: "Dương công ngài chính là ví dụ sinh động nhất, rõ ràng Đại Trịnh lòng người ly tán, trừ phi lúc bắt đầu cuộc chiến bọn ta có thể đại phá được Lý Thế Dân, nếu không để Đường quân đông lai, chẳng cần mất một binh một tốt cũng có binh tướng Đại Trịnh lần lượt quy hàng, đến khi Lạc Dương bị cô lập thì còn chịu đựng được bao nhiêu lâu nữa chứ?"

Dương Công Khanh gật đầu: "Đúng là có tình huống như vậy, Trương Trấn Châu đã từng trước mặt ta nguyện rửa Vương Thế Sung bài xích cự thần, trọng dụng thân tộc, hẳn rất có thể là người đầu tiên đầu hàng Lý phiệt."

Khấu Trọng thất thanh kêu lên: "Cái gì?"

Dương Công Khanh so vai: "Có gì mà kỳ quái đâu, ta chẳng phải còn nhanh chân hơn cả hẳn hay sao? Chỉ có điều đối tượng không phải là Lý Thế Dân mà thôi!"

Khấu Trọng nghe nói không biết nên khóc hay nên cười.

Lại nhớ ra một chuyện, bèn hỏi: "Vương Thế Sung có thu thập được Vinh Phụng Tường chưa?"

Dương Công Khanh cảm thán: "Đó cũng là một chuyện khiến người ta bất mãn. Ta chẳng hiểu vì sao Vương Thế Sung lại cố kỵ Vinh Phụng Tường đến thế, nhưng kể từ khi Vinh Phụng Tường bị Thiếu soái hành thích, từ lâu đã trốn lánh không dám ra mặt, nhưng quyền khống chế Lạc Thủy bang vẫn nằm trong tay hẳn ta."

Khấu Trọng lại một phen đầu đầu suy nghĩ.

Sau khi Dương Công Khanh rời khỏi, Khấu Trọng quay trở vào phòng, đang suy ngẫm xem có nên ra ngoài đường dạo một vòng không thì chợt có một tiếng động khẽ vang lên.

Khấu Trọng cảm thấy hết sức ngạc nhiên.

Chẳng lẽ địch nhân của gã lại mau chóng tìm tới nhanh như vậy sao?

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>